

În orașel se aciunase liniștea zilelor de vară. Tinerii plecau dis-de-dimineață la scăldat, lăsînd curțile, străzile și mahalalele pustii, moleșite și tăcute. Spre seară se pornea cu oarecare freamăt care se risipea însă la primele adieri ale nopții, cînd orașelul își așternea docil străzile la picioarele perechilor visătoare. Era vară și cald, era vacanță, era un oraș mic, era monotonic, lene, amorțeață, adică tot ceea ce nu se potrivește tineretii. Pentru că tinerii erau acei care sufereau cel mai mult în orașel. Și era cald și era moleșeață și nimic neobișnuit nu se profila încă în zarea vremii.

Un timp, toți tinerii, și nu numai ei, își obosiseră gura tot povestînd și lăudînd isprava Cireșarilor în Peștera Neagră. Dar gloria, cu cît crește mai repede, cu atît dispare mai repede. Mai ales într-un orașel unde zgomotul unei ferestre sparte în centru se aude în același timp în toate mahalalele. S-au spus vrute și nevrute pe socoteala Cireșarilor, dar se știe că orice melodie cîntată prea des începe, după un timp, să obosească. Singurul care nu prea părea încîntat de cele spuse cîndva de un mare spirit al omenirii despre glorie era, bineînțeles, Tic. Pentru el gloria nu se asemăna cu acele cercuri pe care le stîrnea căderea unei pietre în apă, cercuri din ce în ce mai mari, tot mai mari, pînă ce dispar pe nesimțite în luciul apei. El continua să creadă în ea și de aceea, mai în fiecare zi, spre seară, alerga la frizeria „Higiena” în căutare de admiratori, dar cum frizeria nu prea era vizitată de clienți, prichindelul cel cîrn și ciufuit asculta întotdeauna înaintea de plecare, replica necruțătoare, mereu aceeași, pe care o rostea tatăl lui Dan :

— Domnule, oarmenii din orașul nostru au două mari păcate : nu se răd și nu-și iubesc copiii.

Și Tic pleca puțințel mai înviorat spre casă.

Cireșarii sufereau cumplit din cauza căldurii, a moleneli, a inactivității și mai ales din cauza unor despărțiri neprevăzute. Victor plecase pentru câteva săptămîni undeva în străinătate, într-o tabără tinerească, iar Ionel își petrecea o parte din vacanță, departe, împreună cu familia. Ursu lua parte la tot felul de concursuri sportive, se pregătea mai ales pentru un meci amical de box cu campionul național de juniori, iar ceilalți, Maria, Dan, Lucia își petreceau timpul citind, scriind, visînd.

Și nimic neobișnuit nu se profila încă în zarea vremii. Dacă Tic nu s-ar fi dus în ziua aceea la școală să-l caute pe moș Timofte poate că prietenii noștri Cireșarii ar mai fi lîncezit vreo cîteva zile. Și se mai poate, cine știe ? ca vizita aceasta întîmplătoare a lui Tic să însemne chiar mult mai mult decît un strigăt menit să zgîndăre și să atîșe pe candidații la lenă și plictiseală.

Tic n-a văzut la început în curtea școlii decît un bărbat străin plimbîndu-se cu un moș Timofte foarte bucuros, ceea ce, bineînțeles, nu i-a stîrnit nici o exclamație, nici macar o întrebare, cu toate că nu mai zărise personajul acela niciodată pînă atunci în oraș. Dar puțințel mai tîrziu, Tic a văzut altceva. Ceva care i-a furat toate privirile, emoțiile și preocupările. Toți cei care au copilărit în orașe mici de provincie vor înțelege att de bine reacția prichindelului !

Lîngă cișmeana din curtea școlii... era o fată ! O fată brunetă, cu părul scurt, ondulat, îmbrăcată într-o rochie foarte albă. Tic n-avea încă vîrsta aceluia care în fața unei asemenea arătări își duce minile la buze și-și șoptește : „Doamne, ce frumoasă !” Băiatul cîrn și ciufulit, incarnație perfectă a tot ce e practic și concret, și-a pus o singură întrebare : „Cine e ?”

Pentru a nu fi descoperit și a nu fi silit să roșească, Cireșarul a calculat că nu are altceva mai bun de făcut în calitatea sa de iscodă, — calitate pe care și-o asumase ad hoc și fără conștiințmintul nimănui —, decît să se furișeze în curtea școlii și să-și aleagă cel mai sigur post de observație. Și pentru că nimeni nu cunoștea mai bine decît el labirintul vizibil și invizibil al școlii, precum și căile de intrare și de ieșire din labirint, în mai puțin de un minut, după ce sărise gardul la adăpostul unui trunchi de copac, și se strecurase ca un șarpe printre tufe și tar-

lale de flori, își fixă postul sub scara mare de piatră într-o firidă triunghiulară. De acolo, din întuneric, urmări cu privirile, cu tresăririle și cu auzul uimitoarea apariție albă.

Fata cu păr negru, ondulat rămăsese nemișcată, încremenită, tot acolo lângă cișmea, cu privirile furate de zarea albastră. Atitudinea ei i-a inspirat puștiiui prima remarcă : „Asta seamănă cu soră-mea : pesemne că spune în gînd poezii“. Iar cînd fata în alb a început să-și scuture capul și să taie cu un gest iute aerul, Tic a făcut o remarcă mai puțin amabilă, pe care însă a atenuat-o imediat : „Asta pare și pușintel zănate... sau poate că o fi atacat-o vreo viespe“. Numai atunci cînd, trecînd pe lângă scara de piatră, fata în alb a roșit cu voce rea și sigur înțepătoare : „Ce proști sint spionii în orașul ăsta !“, lui Tic i-au înghețat toate gîndurile, ba chiar și buzele pușintel deschise, nemaifiind în stare, pentru un moment, să facă altă remarcă. Și-a revenit însă după cîteva clipe și, ca să nu se dea bătut cu una cu două, a scos o limbă strășnică în direcția fetei, după care a adăugat amenințător : „Las-c-o să vezi tu, deșteapto !“

Nu se poate ști foarte precis ce planuri i-au trecut atunci prin cap lui Tic. Princhindelul avea însă în mîinile lui o toabă de vești cu care trebuia să scoale și morții din morminte. Ceea ce însemna la urma urmei o victorie.

Iată cum înțimplarea I-a radus pe băiatul cîrn și cu părul de aur în situația de a semna, primul, faptul neobișnuit care apăruse în orașel sub înfățișarea unei fete negricioase, visătoare, istețe, îmbrăcată într-o rochie foarte albă.

2

Tic avea nevoie de un prim confident și în două clipe îl și alese. Dan. Era o alegere... obligatorie pentru că avusesse grijă dis-de-dimineață să se certe cu soră-sa din pricina unei flori ; adică fără încuviințarea Mariei rupsese cele mai frumoase flori din grădina ca să-și întocmească un ierbar, nemaipomenit, și la muștrările ei, o confundase mai întîi cu o soră invidioasă, apoi pe măsură ce ea ridică glasul el se cufunda în tăcere, pentru că fața și limba lui colaborau de minune la nașterea unor strîmbături și

măști atât de caraghioase că orice caricaturist și actor ar fi crăpat de invidie. Cu Ursu nu se certase, dar nu știa de unde să-l ia pentru că în fiecare dimineață se antrena în secret, undeva departe pe malul râului.

Dan citea de zor la umbra unui nuc bătrîn în spatele casei. Tic îl găsi, își băgă minile în buzunare și tușind boierești trecu de citeva ori prin fața lui. Dan era atât de cucerit de lectură încît își uită obligațiile de gazdă. Prichindelul dădu însă altă interpretare purtării sale și se gîndi imediat la răzbuflare. Cu cel mai senin aer din lume rosti ca pentru sine :

— Zău că era foarte simpatic, păcat de el.

Zadarnic. Dan întoarse liniștit fila.

— Poate că n-o să-i tate piciorul. Sau poate c-o să i-l taie numai de la genunchi. Tot ar fi ceva.

Imperturbabil, lectorul se întoarse pe partea cealaltă.

— Și totuși e cel mai bun frizer din oraș...

De astă dată Dan sări în sus ca un resort :

— Cine, mă ? Ce s-a întîmplat ? și azvîrli cartea aiurea.

— A, aici erai ? Nu te văzusem... Știi...

— Ce-i cu piciorul, mă ? Care frizer ? Ce s-a întîmplat ?

— Care picior de frizer ? întrebă Tic cu o uimire provocatoare.

— Păi n-ai spus că o să-i tate piciorul celui mai bun frizer din oraș. Ți bați joc de mine, mă cîrnule ?

— Eu ? Am spus asta ? Poate-ai visat, mă necîrnule. Eu mă gîndeam la cățelușul lui Ifrim. Și-a rupt săracu! piciorul, și știi era atât de simpatic, cățelușul...

— Și cu frizerul ? N-ai spus tu că frizerul... ? Cînd ți-oi trage un picior...

— Mai întîi — îl întrerupse Tic — încă nu s-a născut derbedeul care să-mi poată trage mie un picior. Și apoi cînd am văzut că nici nu-ți pasă de sărmanul cățeluș, m-am întrebab : cum se poate ca un asemenea băiat înemilos să fie fiul celui mai bun frizer din oraș ?... Eu cred că ai tu ceva cu mine dacă meru! îmi iei pe dos spusele și te răstești la mine de parcă... Și te-aș ruga să nu mă mai faci cîrn. Eu dacă aș fi în locul tău și aș vrea să insult un cîrn aș găsi ceva mai deștept. Mopsule... sau măgarule !...

— Dar ce, măgarul e cîrn ?

— Dar ce, tu ești cîrn ?

Dan intrase bine în cursa lui Tic. Fusese întrerupt din lectură, fusese îndepărtat pe nesimțite și cu artă de la istoria cu tăierea piciorului și cu frizerul cel mai bun din oraș, ba mai primise, la urmă, și o insultă strașnică. Să continue conflictul, era fără speranță. De aceea își schimbă atitudinea :

— N-ai venit tu degeaba aici, cîrnule. Trebuie să ai ceva în cap.

De astă dată Tic înțeluse porecla ca o manifestare de simpatie, așa cum era în realitate, și socoti încheiată răz-bunarea împotriva lui Dan. Era cazul și momentul să înceapă atacul adevărat :

— Care-i femininul de la Harap alb ?

Dan îl privi zăpăcit. Va să zică musafirul continua să-l batjocorească.

— Dacă-i vorba pe-așa, zise el supărat, eu țin să te-anunț că n-am terminat cartea.

— Pe cîntea mea că nu glumesc. Mă interesează fe-minin de la Harap alb.

Vocea lui Tic, intonația, aerul feței exprimau atîta seninătate încît Dan se lăsă convins.

— Dar ce, tu nu știi ?

— Nu știu cum să zic : hărăpiță sau hărăpoaică ?

— Cred că-i mai bine hărăpoaică...

— Nu se poate ! Sună urît. Nu-i așa ?

— Atunci zi hărăpiță !

— Nu cred că merge. Sună cam alintat. Alt feminin nu există ?

— Dar ce ai tu la urma urmei cu acest feminin ? îl întrebă Dan la capătul răbdării. Altul, eu în capul meu nu găsesc.

— Hărăpoaică nu merge că nu-i urîtă. Hărăpiță, la fel nu merge că-i antipatică... Oare să-i zic Hărăpina albă ?

— Zi cum vrei. Poți să zici și hărăpină și hărăpelă și hărăpoaie, ce mă-ntrebi pe mine ? Dar stai, stai... des-pre cine-i vorba ? Ce hărăpină ?

— Aha ! te-ai trezit. Am înțlnit-o în curtea școlii.

Adică n-am înțlnit-o. Cum să-ți spun ?... Ne-am obser-vat reciproc pe furiș. Dar am crezut că numai eu stau la pîndă.

— Spune o dată ! Despre cine e vorba ?

— Dac-aș ști... și Tic se apucă să-i istorisească întîl-nirea neașteptată din curtea școlii.

Dan îl ascultă cu ochi mari, fără să-l întrerupă, deși curiozitatea îi era ațîțată la culme.

— Ești sigur că nu-i din orașul nostru ? Sigur, sigur ?

— La fel de sigur cum știu că soră-mea e din orașul nostru și că e o scîrboasă... Ca și celelalte. De altfel și seamănă, continuă Tic amintindu-și povestea cu florile, sînt amîndouă niște hărăpoaice și-s amîndouă împotriva mea. Mai bine să-i zic hărăpoaica albă...

— De ce să-i zici și albă ?

— Dac-ai vedea ce rochie albă are... Ca zăpada...

— Ți s-a părut ție, pesemne că ea e negricioasă.

— Ei și ! Eu tot Hărăplina albă o să-i zic.

— De cît timp e în oraș ?

— Nu știu sigur, dar bănuiesc că de cîteva zile...

— Ce te face să crezi asta ?

— După felul cum calcă prin curtea școlii și pe stradă.

Se vede că nu merge pentru prima oară.

— Aha ! Va să zică e de cîteva zile aici și nici nu s-a gîndit să ne cunoască, descoperi Dan imediat. Trebuie să aibă ea ceva fumuri în cap.

— Ba a și încercat să-și bată joc de noi cînd a spus că în orașul nostru spionii sînt proști.

— Ceea ce înseamnă că te-a observat, că a auzit despre noi și într-adevăr a vrut să-și și bată joc de tine, făcîndu-te iscoadă nătîngă. Vorbește cu două înțelesuri. Ceea ce înseamnă că nu e proastă.

— Ba e proastă și-i arăt eu ! se înfurie Tic.

— Ce să-i arăți ? Trebuie să procedăm diplomatic, s-o punem ușurel la punct și dacă-i fată de treabă...

— E-o îngîmfată fără pereche, am văzut eu, se înfurie prichindelul, dar imediat se domoli. Și cum am putea oare să ne batem pușintel joc de dînsa ?

— Hai să-i facem o scrisoare, propuse Dan. Dar cine i-o dă ? Cine face pe factorul nevăzut ?

— Cine altul ? Eu ! Mă deghizez în oficiu petete dacă vrei.

— Știi unde stă ?

— Aflu eu înainte ca tu să termini scrisoarea.

Dar primi fără mofturi invitația subînțeleasă de a pune scrisoarea, iar Tic își asumă imediat sarcina de detectiv.

Așa se face că în faptul serii o arătare ciudată, un băiat îmbrăcat în niște haine rupte, cu un bandaj alb peste un ochi, cu un basc țuguiat pe cap și cu un băț gros în mână, mergea șchiopătînd pe străzile din preajma liceului, cercetînd cu ochiul liber fiecare curte, fiecare cerdac, fiecare grădină. Rănitul se așeză, în sfîrșit, obosit pe bordura unui trotuar și începu să mănînce semințe iscodind cu amîndoi ochii, bineînțeles după ce-și ridicase o idee bandajul, ceea ce se petrecea pe cerdacul casei din fața lui.

Acolo, pe cerdac, o fată negricioasă îmbrăcată într-o rochie foarte albă, vorbea cu o bătrînă înaltă și uscată. Rănitul care mîncea de zor semințe înțelese destul de repede, mai ales din gesturile feței că discuția de pe cerdac nu era amicală. Dar pentru că nu auzea nici o vorbă, și murea de curiozitate să audă totul, își trase din nou bandajul peste ochi și șchiopătînd cumplit traversă strada. Se așeză fără zgomot pe bordura trotuarului din față. Apoi își reluă la iuțeală ocupația de mîncător de semințe, ciulindu-și teribil urechile. Și înregistra totul ca pe bandă de magnetofon.

— Ți-am mai spus, Laura! amenința cu voce aspră bătrîna. N-ai ce căuta printre haimanalele de aici... Înțelege o dată pentru todeauna!

„Ce bătrînă scîrboasă”, reflecta rănitul în sinea lui. — Bunicuțo, dar te rog, te rog foarte mult... răsună o voce făcută parcă din clinchete de clopoței.

— Poți să te plimbi unde vrei, continuă bătrîna cu o voce obișnuită dar pe care rănitul o califică imediat urficioasă și scîrșită, dar nu-ți dau voie să faci cunoștințe. Taică-tău te-a lăsat în seama mea... Eu hotărîsc, Laura. Eu nu rog și nu sfătuiesc.

— Dar tătîcul, spunea...

— Lasă-l în pace pe tătîcul. Știu eu mai bine cum se cresc copiii. Eu l-am făcut și pe dînsul om... Deși ar putea să-i fie rușine... N-a mai dat pe la mine de cînd erai atîtica...

Rănitul nu văzu gestul bătrînei, dar auzi în schimb vocea feței în alb : aceeași voce de clopoței.

— Zău, bunicuțo, gîndește-te, singură, atîta timp. Asta e o tortură. Mai bine mă duceam cu tătîcul...

— Dar eu cum stau de atita timp singură și nu mă vaiet. Și să nu-mi mai spui că era mai bine să te duci cu tăticul, că mă supăr rău... Știi foarte bine unde e el.

— Bunicuțo, iartă-mă, n-am vrut să te jignesc, zău, bunicuțo... Ți-am spus fiindcă tăticul m-a învățat să fiu sinceră...

„Asta, bunicuță ! reflectă din nou rănitul. Buniloaie sau mai bine baba împelișată...”

Băiatul cel atit de nenorocit de soartă, lovit la ochi și la picior, nu mai auzi o bucată de vreme nimic. Dar nici nu întoarse capul, așa că nu văzu privirea iscoditoare a fetei în alb cercetîndu-l. Oare ce-o fi acolo ? se întrebă dînsul dar nu mai avu timp să-și dea răspunsul pentru că o javră cîrnă și crudă, leși din curte, se postă în fața lui și începu să-l latre și să-l amenințe cu colții fără să-i pese cîtuși de puțin de starea lui jalnică. Schilodul se blestemă groaznic, în gînd, că din anumite motive nu poate să-i altoiască javrei vreo citeva ciomege bune pe spinare.

Vocea fetei în alb îl scoase din gîndurile lui războinice.

— Bunicuțo, n-ai o bucată de pîne, că văd un pui de cerșetor în fața casei. Săracul e orb și olog, și cred că e și idiot...

Rănitul era pe drept cuvînt nenorocit. Javra îl lătra fără întrerupere, fata în alb îi remarcase prezența... Așa că procedă cum ar fi procedat orice alt băiat foarte deștept aflat în situația lui. Se sculă încet, făcu doi pași șchio-pătînd pe trotuar, apoi atinse cu o lovitură fulgerătoare javra cîrnă și antipatică. Îi mai arse una cu piciorul și abia după ce javra începu să schelălăie amarnic se azvîrli într-o goană atit de năpraznică, încît nici sănătoasă și cu curajul întreg jigodia urlătoare nu l-ar fi putut ajunge.

Singura lui părere de rău era că nu mai putea să înceapă discuția cu Dan amintînd despre un cîine simpatic căruia, cine știe, va trebui să i se taie piciorul de la ghe-nunchi. Mai întîi pentru că javra nu era simpatică. Apoi pentru că nici Dan n-ar mai fi crezut povestea spusă a doua oară și, în sfîrșit, pentru că nu pocnise cîinele la picior, ci undeva mai sus, într-un loc mai puțin fragil, dar în schimb foarte dureros.

Tic se pomeni atît de repede în fața casei lui Dan încît n-avu vreme, sau poate uită să-și scoată bandajul de pe ochi și să-și reia înfățișarea de toate zilele.

— Ce cauți aici, haimana ? Il întîmpină în poartă vocea mamei lui Dan. Vrei să asnut cîmii după tine... ?

— Lasă, mamă, știu... interveni Dan cam cu întîzriere, descoperind abia după cîteva clipe de uimire identitatea vagabondului care pătrundea atît de neștiințerit pe poartă.

— Ce să las ! Te-ai înhăitat cu derbedeii ! Teși afară, golane ! Grivei ? Azor ? Ia lu-ați-1 !

Tic n-avea ce face. Se retrase, deși știa că dulăii chemați sint imaginari, dar după cîteva clipe era din nou în curtea pe care o părăsise, pe undeva prin spatele casei, fără bandaj, în schimb cu gaura de la pantalonii mărită din pricina unui ciot pe care nu-l observase cînd sărise gardul. Dan îi ascultă păfania cu baba și javra, îl consolă pentru ghinionul care se ținea scai de capul lui cînd își asuma rolul de detectiv, apoi îi citi cu voce înflăcărată, deși se făcuse destul de întuneric, scrisoarea la care lu-eruse toată după-amiaza :

— *Sîmaltă necunoscută. Dacă aș fi poet scrisoarea aceasta ar fi compusă toată în versuri. Iartă-mă deci pentru faptul că natura nu m-a înzestrat cu acest dar. Mi ofer, în schimb, toate celelalte daruri cu care poate fi înzestrat un tîndr. Chipul tău nu mă părăsește nici o clipă...*

— Doamne, dar mare mincinos mai ești, îl întrerupse Tic. N-ai văzut-o niciodată...

— Nu înțelegi că-i vorba de o scrisoare. Ascultă mai departe... *În visuri îmi aparî ca o zîină albă.*

— Nu ți-am spus că-i negricioasă ?...

— Ssst... plutînd în lumi ireale și adunînd în jurul tău feți frumôși neînfricați cu care mă lupt pînă la istovire pentru a avea eu singur fericeirea să te văd, fericeirea să mîngîi urmele pașilor tăi, să sîrut florile care ți-au alintat obrajii și părul de aur...

— Ce păr de aur ? Nu ți-am spus că are un păr ca smoala...

— Da, ai dreptate, trebuie schimbat, admise Dan. Părca smoala însă nu merge. Nu-i poetic. Să găsim altceva.

— Negru, negru, negru — se gândi Tic. Cioară !... Nu! E jignitor... Ce mai este negru?... Coada lui Tombi... Cereala ! Tușul lui tăticu ! Negru ca tușul... Ce zici ?

— Nu, nu sună, spuse Dan. Ca tăciunile...

— Zău că nu-mi place !... Cum dracu' de nu găsim noi ceva negru ?

— Știi ce ? Facem ca poetii. Cînd nu găsim cuvîntul care trebuie punem ceva care merge ca un șperaclu, ori-unde și ori-cînd un șperaclu poetic. De pildă : *minuat*... sau *fantastic*. „*Părul tău fantastic*“. Merge fantastic ! Mai departe... Dar sosirea *dîmineții* care pe alții îi fericește, pe mine mă duce într-o lume tristă, adică în lumea *adevărată*, care-mi ascunde chipul tău, care-mi oprește *îndrăzneala și-mi amplifică tristețile*.

— Stai oleacă. Nu ti se pare că „*amplifică* sună puțin a megafon... zău, Dan, nu te supăra...

— Ssst... Cred că ești o *fință generoasă, nobilă, cu sufletul încercat de sentimente înălțătoare și calde. Gata oricînd să alini marile suferințe*... Aruncă deci o *priorie încîntătoare tîndrului enigmatic* care tresare cînd îți aude pașii... asta e inspirat din Eminescu, știi ?

— Nu ! Iuă Tic întrebarea în serios. Dar chestia cu enigmatic...

— Ssst ! *redă-i veselia care înainte nu-l părăsea nici o clipă, însuflă-i mai ales nădejdea că poate zbura spre ciubul inimii tale. Iar dacă dorințele mele ti se par prea îndrăznețe oferă-i măcar puțința să-ți atingă o dată mina, să te audă șoptindu-ți numele cu clopoței din glasul tău*...

— De unde știi tu că-i sună vocea cum sună clopoțeiil ? Zău, că-i adevărat...

— Suflet de poet, ce vrei...

— Daaaa... se îndoi Tic. Cînd a fost vorba de păr n-ai mai avut suflet de poet...

— Lasă și tu critica și mai bine ascultă... și să se despartă cu icoana ființei tale pentru totdeauna păstrată în inima sa mare și bună. Iar atunci cînd vei voi, peste un an, peste zece, sau mai tirziu să vii din nou în fața mea...

— Mi-e teamă că atunci o să semețe cu bunică-sa, spuse Tic în sinea lui.

— ...mă vei găsi în acea veșnică așteptare pe care un singur sentiment e în stare s-o păstreze. Incîntătoare necunoscută, acceptă te rog propunerea de înțlnire pe care cu altă leamă și speranță ți-o fac și vino mîine la orele

6 după-amiază, în grădina publică, pe banca din fața sta-
tuii aceleia care a cîntat ca nimeni altul dragostea, ma-
rele Eminescu. Ce zici, Tic ? Spune ! Cu scrisoarea asta
atrăg la întîlnire și... arborii...

— Asta nu mai cred.

— De ce, cîrnule ?

— Pentru că arborele e de genul masculin. Poate săl-
cile, că sînt feminine și plîng. Cunosc însă o fată pe
care scrisoarea ar lăsa-o, sigur, indiferentă și rece.

— O fată ?! se miră Dan. Crezi că există o fată care
ar rezista la scrisoarea asta ?

— Lucia. Aia ți-ar face o demonstrație că inima n-are
cuib, că în gură nu pot să existe clopoței, decît poate la
bîlci, că nu se pot săruta toate florile, pentru că unele-s
amare, ca să nu mai vorbim de urzici și altele. O cunosc
eu bine.

— Hărăpina ta vine la sigur, Ticușor. Gîndește-te și
tu, singură aici și-i sosește o scrisoare, dar ce scrisoare!...
Vine sigur ! Cum i-o trimitem ?

— Asta-i treaba mea. Cînd mi-o dai ?

— Dacă mă aștepti, și-acum. Dacă nu, mîine dimi-
neață. Dar vezi să nu afle de la cine e. Să i-o dai în mare
secret.

— Și dacă vine, cum scoatem cămașa ? Adică, înțe-
legi tu...

— Dacă vine ? Știi ce facem ? Ne ascundem în ste-
jarul ăla gros din spatele statuii. Și-i pregătim un bilețel.
După ce-o lăsăm să aștepte vreo jumătate de oră îi arun-
căm bilețelul drept în poală.

— Și ce vrei să-i scriem în bilețel ?

— Ceva cam așa : ...*Urțioasă și îngîmfată necunos-
cută. Am vrut să ne batem joc de tine ca să-ți mai scadă
puțin nasul și să-ți mai iasă ceva fumuri din cap. Dacă
vrei, însă, te primim în cercul nostru. Doi Cireșari.
Ce zici ?*

— Grozav !... Să-ți spun ceva, Dan. Odată mi-a trecut
prin cap că ești, și tu, așa cam cum zice profesorul de
chimie despre timpitiții ăia... cam neajutorat, dar acum
îmi dau seama că în fond ești un băiat deștept. Miine di-
mineață sînt la tine.

Dan ascultă cu gura căscată spusele lui Tic. N-o fi
vră cumva puștiul să-și bată joc de el ? Dar vorbise cu
atîta naivitate...

Tic avu grijă să nu intre în casă dect după ce-și lepădă zdrențele așa că ținuta lui nu atrase nici o atenție deosebită și mai ales nici un reportaj din partea părinților. Răspunse în doi peri maică-si la întrebarea pe unde ho-nărise, iar atunci când taică-său îi spuse că Maria are oaspeți, puștiul se îndreptă cu un tremur în inimă spre camera albastră, cu ferestre mari și pian. Dar pentru că nu văzu înăuntru nici o fată cu rochia foarte albă, așa cum îl fulgerase un gând de o clipă, dădu un „bună seară” morocănos, și strămbă plicăsit din nas, gest care lăsă în-diferențe pe Maria și Lucia, dar care neliniști oarecum pe Ursu.

— Ce-i cu tine, Ticușor ? îl întrebă vlăjganul. Ați luat bătaie la fotbal ?

Întrebarea lui Ursu îl desmetici pe Tic și-i readuse în-tr-o secundă vioiciunea.

— Ce ?! Aoleu ! I-am bătut de i-am rupt. Am băgat trei goluri în cinci minute. Șapte la doi, și-ncă s-a-ntre-rupt meciul din cauza întunericii.

— Te pomenești c-ai băgat două goluri dintr-un șut ! îl înșepă Lucia.

— Nu, că mi-a fost milă de tine. În poartă apăra pirlitul ăla de văru-tău, știi tu care ; ăla cu ventuză sub barbă.

— Pirlitul de văru-meu a plecat de ieri la băi. L-ai confundat poate cu vărul tău care e plecat la munte.

— Ia spune drept, Tic, pe unde-ai fost ? îl luă din seurt Maria.

— După plante, pentru herbar... Cioboșica pupezii, ferigi, ciuperci, urzici de baltă...

— Și unde-s plantele ? Măcar urzicile, o ferigă...

— Unde-s ? Tic se gândi la numele unui coleg dar amintindu-și ce i se întâmplase cu vărul Luciei găsi un alt răspuns : M-am înfilit pe drum cu un miel și cum era flămînd, săracul, i le-am dat să le mănînce. Să-l fi văzut mititelul... De-abia se născuse...

— Grozavă oaie trebuie să fie maică-sa dacă l-a făcut acum în iulie — interveni Lucia. Tu nu știi că mieii zburdă cam pe la începutul primăverii.

— La urma urmei ce tot îmi cereți socoteală. Le-am mncat eu și erau bune, mai ales urzicile, și n-am nimic, ca să terminați o dată cu întrebările.

Cellași, într-adevăr nu-l mai întrebară pe Tic, dar cam toți pricepură că prichindelul le ascunde ceva. Cîrnul cu ochi sărăciți de argint înțeluse că făcuse o greșeală la început și căută să schimbe vorba.

— Dar voi de ce v-ați adunat aici ? E ziua lui Tombi ?
— Am primit o scrisoare de la Victor, din Salzburg, și răspunse Ursu. Adică Maria a primit-o. Îți trimite și ție salutări și spune că ți-a cumpărat o lanternă grozavă.

Tic smulse scrisoarea din mîna Mariei, o citi pe nerăsuflate și cînd ajunse la lanternă îi veni să sară în sus :
— Psst ! O să vedeți voi. Cu lanternă asta îți fac și ție fața albă... i se adresă Mariei și atunci își aminti o altă fată negricioasă îmbrăcată în alb. Și chiar... Dar vocea i se rupse la timp.

Nu mai era o simplă impresie ; purtarea lui Tic devenea de-a dreptul ciudată. Ursu se repezi să-l scoată din încurcătură.

— Vii mîine după-amiază la șase, la ultimul antrenament ? Poimîine am meci, Ticușor, cred că știi...

— Și de ce-ți mai trebuie antrenament ? primi Tic ajutorul. Parcă ai tu cu cine să te bati ?

Într-adevăr, așa cum era îmbrăcat la maio, cu umerii goi, cu pielea bronzată, Ursu părea întruchiparea forței și supleței. La cea mai mică mișcare mușchii i se zvîrcoleau ca o îngrămădire de șerpi.

— Nu fi chiar atît de optimist, răspunse Ursu prichindelului. Individul ăla e și mai înalt și mai greu decît mine. De doi ani e campion la juniori.

— L-ai văzut ?

— L-am văzut anul trecut. În repriza a doua și-a făcut adversarul knock-out. Are un pumn cumplit. Pochește ca un ciocan, și se mișcă foarte iute, Ticușor.

— Chiar ești obligat să-l înfrunți ? se interesă Lucia. Știam că sînt niște categorii după greutate...

— Nu-ți fie frică, încercă Tic s-o consoleze. Îi vine Ursu de hac. Croșeul lui de dreapta ! Cred că nu-i om pe lume să-i reziste. Te-am văzut eu la sacul de nisip. Brrr ! Știi, Ursule... simulezi lovitura cu sînga, te deplasezi un pas spre sînga, te rotești cu tot corpul și-ți trimiți

dreapta. Exact cum te învăța antrenorul. Eu pun ră-mășag...

— Antrenorul lui crede că-i viitorul campion național la grea... spuse Ursu cu un glas cam nesigur.

— Dacă te vedea pe tine spunea că e fostul viitor campion național. Tu să-l atingi cu dreapta și-și schimbă el cariera și citeva dinți.

— Atunci, vii mine !

Tie se frământă un moment, apoi avu impresia că spune prima minciună din viața lui :

— Vin ! Și minți cu atât mai mult cu cât spuse un „vin” categoric.

Puștii ieși din camera Mariei o dată cu Lucia și cu Ursu, dar nu mai avu putere să-și conducă oaspeții, lăsându-i în grija soră-sii. Se duse direct în camera lui, se trînti pe pat și începu să mediteze asupra tuturor faptelor rele și minciunilor pe care le făcuse și le scorrise în ziua aceea. Cînd maică-sa îl chemă la masă, se grăbi să răspundă că mincase niște prăjituri la Dan, cu un ceas înainte, ceea ce îi aduse cîteva reproșuri de ordin medical cum că nu e bine să mînci dulciuri înainte de masă, pentru că piere pofta de mîncare și se deranjează stomacul, și...

— Lasă, mămică, tu și acasă vorbești ca un medic, dar știi, copiii...

În fața acestui răspuns ea nu găsi altceva de făcut decît să zîmbească și să dea îngăduitor din cap. Gest care-i strîni mare plăcere prichindelului, îi readuse liniștea, sau, dacă e să vorbim drept neliniștea unor gînduri și apoi a unor visuri farte agitate cu boxeri, emoții, spectatori urlînd, cu niște babe urficioase și cu o fată în alb.

1

Ursu se sculă iarăși o dată cu zorii, răsufliă adînc de citeva ori și se dădu jos de pe prispă. Dormise ca întotdeauna în timpul verii, afară. Patul făcut din scînduri solide, cu citeva pături deasupra, un pat tare, cazon, îi asigura trupului o odihnă desăvîrșită în timpul somnului. Nu departe, în spatele casei, Ursu își instalase un duș original. Doi pari puternici prindeau ca un clește un butoi, sau mai bine zis o putină, la gura căreia aplicase un acoperiș de tablă perforat în sute de locuri. După ce turna trei căldări de apă în putină, printr-o simplă smucitură de sfoară, Ursu o prăvălea cu gura în jos. Citeva minute se încegea în locul acela o adevărată ploaie artificială. Întotdeauna înainte de a se culca și imediat ce se scula, Ursu se băga sub duș.

Apa rece, apă de fîntînă adîncă, îl trezi de-a binelea pe Ursu. Se agită sub duș ca un drac iar cînd putina își goli conținutul, se scutură de apă, făcu de citeva ori înconjurul casei, apoi se opri sub bara fixă. Citeva ridicări gigantice în față și pe spate, alte ridicări, flexiuni, apoi din nou de citeva ori înconjurul casei și Ursu era gata pentru datorile și împlirile neprevăzute ale zilei. Se îmbracă sumar : pantaloni scurți, maio, teniși, își luă de pe o grindă pachetul cu mâncare agățat încă seara de mai-că-sa, apoi porni cu pași mari și sprinteni pe străzile încă pustiți ale orașelului. De citeva săptămîni Ursu făcea cu regularitate acest drum. Antrenamentele pe cîmp i se păreau cele mai pline și mai frumoase. Acolo nu-l tulbura nimeni, nu-l urmărea nimeni, se simțea liber, nestingherit.

Cînd ajunsese pe cîmp, soarele se ridicase cu citeva palme deasupra orizontului. Își prinse pachetul de mâncare de creanga unui copac, tot de o creangă își agăță pantalonii și maioul și își începu goana obișnuită. Oricine l-ar fi văzut alergînd așa, în neștire, l-ar fi luat poate drept un

zănatec. El însă simțise și apoi înțelesese că această goană, care uneori ținea două și trei ore, era cel mai bun antrenament pentru un atlet și pentru un boxer. Mai ales pentru un boxer. Fuga tenace, dură și dezordonată pe o cîmpie plin de gropi și povîrnișuri, cerea corpului forță și rezistență, mișcări spontane, neregulate, îl obliga la reflexe, la eforturi subite, îl trecea printr-o adevărată scară a eforturilor, adică obișnuia corpul cu cele mai variate și mai nefirești mișcări. Suflul se adapta astfel efortului brusc și Ursu știa că nimic nu e mai necesar unui boxer decît menținerea respirației, a suflului în acel haos de mișcări violente și neregulate care este un meci de box.

Ursu își cunoștea adversarul, îi cunoștea calitățile: forța, rezistența, iuțea și știa că nu poate să-l învingă, așteptîndu-l cu o lovitură puternică, pentru că tot atît de bine putea el să primească lovitura pe care voia s-o dea, ci opunîndu-i aceleași calități la un nivel superior.

Goana neregulată îi plăcea lui Ursu și pentru că-i încerca reflexele, pentru că, așa avea el senzația, îi obliga corpul să gîndească. Sărea peste o groapă și i se ivea în față o tufă de scafeți. Sărea peste ea și după cîțiva metri de teren neted se înălța o movilă. O urca și o cobora în goană apoi se îndrepta spre o adunătură de copaci, trecînd fulgerător printre ei în cele mai ciudate figuri geometrice, ca lilieci, noaptea, fără să-și atingă, fără să-și lovească, brațele sau corpul. Uneori se agăța cu mîinile de creanșă-vreunui copac și se arunca la cîțiva metri mai departe. Acesta era secretul forței lui Ursu, secretul supletei sale, a fenomenalei sale rezistențe.

După două ore de goană, Ursu se așeză undeva la umbră, își deschise pachetul cu mîncare, sorbi aproape dintr-o înghițitură ceaiul din termos și începu să înfulece dezor. Imaginea adversarului nu-l părăsea nici o clipă. Era înalt, puternic, foarte mobil și mai ales avea rutină și aceasta îi dădea siguranță și încredere în sine. Nu era genul bătăușului orb, pe care l-ar fi liniștit foarte repede. Ca să-l învingă, se gîndea Ursu, trebuia să atace în permanență, să nu-i dea posibilitatea să-și pună în aplicare nici un plan de atac, să-l forțeze să fie mereu în apărare și în repriza a doua sau a treia să încerce lovitura lui secretă, cea pe care o amintise Tic: simularea atacului de sînga cu acea întoarcere și înaintare laterală care făcea din croșeul său, după spusele antrenorului „cea mai for-

midabilă lovitură pe care o văzuse în viața lui !” Ursu exersase îndelung mișcarea și lovitura, antrenorul le perfecționase și se convinsese de eficacitatea croșului pe pielea lui, la un antrenament, cînd îndemîndu-și elevul să-l pună în practică și pregătindu-se să-l eschiveze îl primise, din cauza fulgerătoarei aplicări în plină figură, ceea ce avu ca rezultat un knock-out discret și mai îndelungat.

Dar dacă și adeversarul va folosi aceeași tactică ? Dacă va ataca și el mereu ? Atunci va hotărî numai rezistența. De aceea Ursu se sculă din nou, își desmorți membrele, apoi își reluă goana sa fără țință.

2

Tic se înfință dis-de-dimineață la Dan, recitiră scrisoarea, compuseră bilefelul de răspuns exact așa cum îl „sugerase” Dan cu o seară mai înainte, și porniră amîndoi, în recunoaștere, spre grădina publică. În spatele statuii lui Eminescu, la vreo douăzeci de metri, se afla un stejar mare, stufos, care putea deveni la nevoie un post ideal de observație. Lui Dan nu prea-i convenea să cucerească arborele apelînd numai la mijloacele riscante ale omului primitiv : minile și picioarele, dar negăsind altă soluție problemei numărul unu a zilei : a observa fără să fii observat se strădui să-și caute însușiri ancestrale. Ur-mări atent încercările pline de reușită ale lui Tic și se hotărî, după mari confruntări cu sine însuși, să treacă și el la atac. Tic deveni stat major și Dan se mulțumi doar să-i urmeze ordinele : adică se prinse mai întîi de o cracă, apoi băgă piciorul într-o scobitură, apoi se agăță de altă cracă, apoi își sprîjini genunchiul într-un ciot și în sfîrșit ajunse în mijlocul coroanei. E drept, puțin cam julit, răsufîind greu, dar oricum era sus în postură de cuceritor.

— Să știi că mă fac acrobat. Tii, dar bine se mai vede ! Intr-adevăr, la adăpostul coroanei stufoase, puteau să vadă ca-n palmă aproape tot parcul, adică jumătatea din fața lor. Mai ales banca de lingă statuie, care căpătase rol de complice, li se părea, de-acolo din înălțimi, la doi pași de ei.

— Grozav ! se bucură Tic. O lăsăm jumătate de oră s-aștepte și pe urmă îi trimit cu parașuta, bilefelul. Dacă

rei i-l plasez chiar în poală. Zău, Dan, în tirul ăsta cu raștia nu mă întrece nimeni.

Dan încuviință vesel și după ce puseră la punct ultimele amănunte cei doi strategii coborîră din stejar și se despărțiră, fiecare cu gândul la treburile lui. Adică Dan urma să-și continue lectura, ceea ce era un lucru plăcut, ar Tic trebuia să facă pe dracul în patru pentru ca o anumită scrisoare să ajungă la o anumită destinație... în alb, zeea ce era, discret vorbind și mai plăcut.

Puștiul se duse mai înți la „Alimentara” de pe strada Babei împelțate, cu gândul de a culege noutăți despre evenimentele din cartier, cel mai de seamă fiind, fără îndoială, apariția feței în alb. Cu o mișcare șmecherească din ochi, îl scoase afară pe vânzătorul lui preferat, sau mai bine zis pe vânzătorul al cărui client preferat era el, și cum nu se prea îmbulzeau cumpărătorii în dimineața aceea, avu vreme să sporovăiască mai pe îndelete cu dînsul. Bineînțeles că princhindelul își începu noul asalt prin câteva manevre ocolite ; întrebă mai înți ce mărfuri noi sînt pe cale să sosească, vorbi apoi despre ingratitudinea și mojicia unor clienți, mai ales a unor babe uscate și scîrțîite, apoi despre obrăznicia unor fete „care mai au și tупeul să se îmbrace în alb”, dar crezînd că spusese prea mult, și că într-un fel își trădase intențiile, făcu greșala să amintească în trecut și despre gala de box de a doua zi. Iși închipuise că o să poată reveni imediat la subiectul în alb. Cînd auzi însă de box, vânzătorul, un băiat de vreo șaisprezece ani, își transformă gura într-o asemenea moară de pronosticuri, aprecieri, subtilități tehnice și pręvizioni tactice încît ai fi crezut că el o să boxeze în locul lui Ursu. Tic îi întrerupse elanul de specialist sportiv propunîndu-i un rămășag : o ciocolată contra cinci sticle de bere că Ursu cîștigă prin knock-out în repriza I-a. Vânzătorul susținea că în cel mai bun caz Ursu poate să bată la puncte, dar de fapt era absolut sigur că va fi învins. Spre a nu-și periclită pariul, Tic propuse un al doilea rămășag : două ciocolate contra zece sticle de bere că Ursu învinge. Celălalt primi cu plăcere gîndindu-se că-l va aduce la ruină pe Tic, dar fără să-i treacă prin cap că și princhindelul are aceleași șanse.

— Vă să zică două ciocolate contra zece sticle de bere. Să-mi sară ochii că țin ! se bucură vânzătorul.

— Să-ți spun drept, căută Tic un pretext, nici nu știu ce-o să fac cu atîta ciocolată. Dac-aș cunoaște vreo sgripturoaică uscată și înaltă i-aș da-o ei, că babelor le cam place să morfolească dulciuri. Dar parcă fetelor îmbrăcate în alb nu le place și mai mult ciocolata... Ce zici ?

— Stai, stai puțin, se rugă vînzătorul căruia Tic îi desconsidera, și nu chiar pe nedrept, inteligenta. Avem noi aici pe stradă o sgripturoaică înaltă și uscată la care stă de citeva zile o fată îmbrăcată în alb. Să-mi sară ochii.

— Zău ?

— Zău ! Cică baba are niște băieți, oameni mari. Din ăia care fac chestii eu cărți și cu un fel de icoane. Da-i tare a diacului bătrîna. Am auzit-o spunîndu-i fetei că n-are voie să-și facă prieteni aici, în oraș la noi. Fata-i din București, o cheamă Laura, mi se pare că mai are doi sau trei ani pînă termină liceul. Chiar pe la ora asta vine bătrîna după tîrguieii la noi. Să-mi sară ochii. Vrei să le dai lor ciocolata ?

— Care ciocolată ?

— Păi n-ai spus că...

— Dar tu cînd spui „să-mi sară ochii“ chiar te gîndești să-ți sară ?

Vînzătorul nu mai avu timp să răspundă, pentru că îl chemă șeful înăuntru. Tocmai în acel moment Tic zări venind spre „Alimentara“ o bătrîna înaltă și uscată cu un paner în mînă. Fără să se intimideze, puștiul o lăsă să intre în magazin și în timp ce ea își făcea cumpărăturile, care prevesteau vreme lungă pentru că era mereu nemulțumită, se gîndi cum să se prefacă în poștă clandestină. Să trimită pe cineva cu scrisoarea ? Tic n-avea încredere în necunoscuți, iar prichindelilor din ceata lui nu avea voie să le încredințeze un secret. „Aia-s mult mai curioși decît fetele, n-aș mai scâpa de ei în vecii vecilor“. Să strecoare scrisoarea în panerul bătrînei ar fi însemnat o imprudență de neiertat, deoarece bătrîna își va controla măcar de citeva ori, în drumul spre casă, mărfurile și va da peste ea, ceea ce va declanșa o catastrofă generală. Atunci ! ? Abia își reținuu un strigăt de bucurie. Băiatul cu păr blond și ciufulit simțea că zboară. Găsise în sfîrșit dezlegarea. Intră glont în magazin, trecu înaintea celorlalți clienți și ceru de un leu ace cu gămălie.

Bineînțeles că obrăznicia și necuviința lui atraseră imediat curiozitatea, nemulțumirea, uimirea și mânia cum-părătorilor și vânzătorilor.

— Dar ce, ne-am mutat în junglă, ne-am reintors în codru ? răsună vocea scârțită a bătrinei. Auzi, domnule ! Am avut și eu copii, slavă Domnului, îmi mai trăiesc și astăzi, sînt oameni mari, dar...

Tie încercă s-o îmbuneze rostind cu multă înțelegere :

— Parcă nu știți cum sînt copiii... Dar să știți că ajung toți oameni mari...

— Asta-i culmea ! E nemaipomenit ! Auzi, tupteu, madam ! ?

— Leși afară ! Că nu-i prăvălia lui tac-tu ! Leși, derbedule !

— Dac-ar fi asta prăvălia lui tătucu, nu m-ați mai certa acum pe mine. Știu eu...

— N-avem bolduri ! La ferometal. În centru, sub cimenatograf.

— Dar pentru ce-ți trebuie, bolduri, nătăreule ?

— Mi-au intrat niște ghimpi în picior și n-am cu ce să-i scot. De cind mă chinuiesc...

— Sărmanul băiețaș. Și noi îl ocărîm.

— Săracul ! Ia căutați un bold. Sau chiar un ac de siguranță...

— Na, ține un ac, băiețașule... E mai bun ca boldul la așchi...

— Săru-mîna, mătușico — mulțumi Tic. Să vă trăiască nepoții... și oamenii mari...

— Să te-audă Dumnezeu ! Da-n care picior ți-a intrat ?

Tic însă o zbughise pe ușă. Si abia atunci bătrînele își dădură seama că era ferecat la picioare.

— Ne-o fi amăgit pușlamaua... Ai văzut, madam ! ?

— Am mai înfîlnit eu derbedei din așa-tia... Știu eu ce le trebuie !

— Ferească Dumnezeu, unii îți bagă minile în buzunare... Și nu ca să și le încălzească...

— Aoleu unde mi-i punga cu bani ? Săriți, mi-a furat-o hoțul. Mînce-l-ar focul ! Ala micul cu boldul...

— Auzi prefăcutul ! Chemafi sergentul !

— Da' a cui e punga asta ? Asta de lingă teighea ?

— Mulțumescu-ți, Doamne, e-a mea. Și l-am blestemat săracul degeaba. Ptiu, pitu... Iartă-mă, Doamne...